

Arrest

nr. 61 370 van 12 mei 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 12 maart 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 maart 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 1 april 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. DE NUL, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. VERBEKE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam België binnen op 19 april 2005 en verklaarde zich de volgende dag voor een eerste maal vluchteling.

1.2. Op 19 mei 2005 nam de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26bis).

1.3. Op 5 juli 2005 bevestigde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 19 mei 2005 tot weigering van verblijf.

1.4. Op 3 december 2010 heeft verzoeker, die verklaart België opnieuw te zijn binnengekomen 1 december 2010, zich voor een tweede maal vluchteling verklaard.

1.5. Op 2 maart 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hier dezelfde dag per aangetekend schrijven van in kennis gesteld. Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Armeens staatsburger te zijn, afkomstig van Shahumyan. Nadat u inzake uw eerste asielaanvraag in België een bevestigende beslissing van weigering van verblijf - dd. 8 juli 2005 - kreeg, keerde u terug naar Armenië en dit om medische redenen; u dacht dat u een maagzweer had en liet zich meermaals opereren. Voor uw terugkeer verkreeg u van de ambassade een document waarmee u kon terugkeren naar Armenië. Aanvankelijk was de situatie in uw herkomstland rustig bij uw terugkeer en u kende geen problemen. Op een dag werd u op de luchthaven van Zvartnots aangesproken door een zekere M.(...). Door een voor u qua inhoud onbekend document te ondertekenen zou u veel geld kunnen verdienen. U stemde toe en ondertekende het document. Nadien bleek dat u was opgelicht. U werd veroordeeld tot een gevangenisstraf voor fraude. U zat 6 maanden in de gevangenis. Na uw vrijlating was u bang en u moest rondkomen met een schaarse pensioenuitkering. U besloot Armenië opnieuw te verlaten. U verkocht uw woonst en voor de organisatie van uw vertrek deed u beroep op M.(...), de man die u voordien reeds zou hebben opgelicht. M.(...) vloog met u naar België. Hij liet u achter met 100\$. Op 3 december 2010 vroeg u voor de tweede keer asiel in België.

In het kader van huidige asielaanvraag legt u volgende documenten neer: een vonnis van een rechtbank, een bevestiging van het gevelde vonnis, een bewijs van gevangenschap en een bewijs van vrijlating.

B. Motivering

Er moet vooreerst worden opgemerkt dat inzake uw eerste asielaanvraag op 8 juli 2005 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf werd genomen, om reden dat de toen verklaarde asielmotieven vreemd waren aan de Vluchtelingenconventie. In het kader van uw huidige asielaanvraag werden vaststellingen gedaan die in het geheel niet toelaten een actuele en geloofwaardige vervolgingsvrees vast te stellen met betrekking tot deze asielp Problemen van uw eerste asielaanvraag. Gelet op het gebrek aan geloofwaardigheid van deze motieven ook te worden geoordeeld dat in uw hoofde wat betreft de asielmotieven van uw eerste asielaanvraag evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

Bovenstaande inschatting is gebaseerd op volgende vaststellingen.

Ten eerste, er werd u, in het kader van uw huidige asielaanvraag, gevraagd of de door u aangehaalde problemen, in het kader van uw eerste asielaanvraag, nog actueel zijn (CGVS, p.9), waarop u verklaart dit niet te weten en daarenboven erkent u dat u dat zelfs niet gecontroleerd hebt. Deze vaststelling verhindert reeds dat enige ernstige vervolgingsvrees zou worden vermoed betreffende de asielmotieven van uw eerste aanvraag.

Ten tweede, u verklaarde tijdens het gehoor door de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van uw huidige asielaanvraag dat u terugkeerde naar Armenië omdat u te weten kwam dat u gezocht werd. (gehoorverslag, 35: Waarom bent u teruggekeerd naar Armenië?). Tijdens uw gehoor door het Commissariaat-generaal nadien verklaarde u echter (CGVS, p.10) dat u omwille van uw gezondheid bent teruggekeerd naar Armenië. U werd geconfronteerd met deze belangrijke tegenstrijdigheid (CGVS, p.10), maar u benadrukt daarop dat u enkel om medische redenen terugkeerde naar Armenië. Behalve het gegeven dat uw terugkeer naar Armenië op zich reeds afbreuk doet aan de verklaarde vervolgingsvrees zoals die door u werd ugedrukt in het kader van uw eerste asielaanvraag, bevestigt de contradictie over het motief van uw terugkeer het gebrek aan geloofwaardigheid van de eerder verklaarde vervolgingsvrees des te meer.

Ten derde, ook op andere punten werden tegenstrijdigheden vastgesteld inzake de in het kader van uw eerste asielaanvraag verklaarde asielmotieven. Zo beriep u zich in het kader van uw eerste asielaanvraag op problemen omwille van uw zoon, die als politiemajoor om u onbekende redenen werd gezocht door politiemedewerkers in burger; u verklaarde te worden lastiggevallen door de politie, die op zoek was naar uw zoon, maar u wist niet waarom uw zoon gezocht werd (CGVS eerste asielaanvraag, p. 2, 5). Echter verklaarde u in het kader van uw huidige asielaanvraag dat geen van uw zonen ooit voor de politie heeft gewerkt in Armenië (CGVS, p. 11). U werd met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd maar had hiervoor geen verklaring.

Tenslotte moet nog worden opgemerkt dat u voor uw eerste asielaanvraag gebruik maakte van andere identiteitsgegevens. U bood zich voor uw eerste asielaanvraag aan als Gurgen Manukyan, terwijl u zich in het kader van huidige asielaanvraag voorstelt als Garegin Melkonyan. U werd hiermee

geconfronteerd (CGVS, p.2), maar u ontkent bij de vorige asielaanvraag een andere identiteit voorgewend te hebben. Nochtans blijkt uit de gegevens van PRINTRAK – de databank die asielzoekers bij binnenkomst in de EU registreert, door middel van het nemen van vingerafdrukken – dat u wel degelijk onder een andere naam asiel vroeg bij uw eerste aanvraag. Een dergelijke vaststelling ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid.

Wat de asielmotieven van uw huidige asielaanvraag betreft, blijkt uit uw verklaringen dat u een zekere M.(...) als de centrale persoon in uw asielrelaas en inzake uw vervolgingsvrees markeert. Wat uw vrees jegens genoemde M.(...) betreft, moet opgemerkt worden dat deze niet als geloofwaardig kan beschouwd worden. Zo verklaart u (CGVS, p.11) dat u vreest dat M.(...) betaald heeft om u te vermoorden. Er werd u daarop gevraagd waarom M.(...) u uit de weg zou willen ruimen, maar daarop geeft u aan dit niet te kunnen zeggen (CGVS, p.11). Er werd u ook gevraagd waarom u na uw vrijlating bang was voor de genaamde M.(...) (CGVS, p.12), waarop u verklaart dat hij mogelijk nogmaals met uw wilde afrekenen. Daarop werd u gevraagd welke aanwijzing u daarvoor hebt; u verklaart enkel dat u het wist (CGVS, p.12), maar u staaft uw vermoeden niet aan de hand van enige concrete informatie. Welnu, uw verklaringen in verband met de centrale persoon in uw asielrelaas zijn dermate vaag en weinig concreet dat er geen geloof aan gehecht kan worden.

Bovendien moet er opgemerkt worden dat het niet aannemelijk is dat u van de genaamde Mher, die de centrale rol speelt in uw asielrelaas, niet de familienaam kent. Dit mocht echter van u verwacht worden aangezien; ten eerste, u door toedoen van M.(...) in de gevangenis belandde, na een rechtzaak; ten tweede, u hem zou zijn gaan opzoeken in zijn voormalige woning na uw vrijlating; ten derde, u met hem uw reis naar België zou georganiseerd hebben en hij u daarbij vergezelde. Uit het voorgaande blijkt dat er meerdere momenten waren dat u meer informatie kon verkrijgen over de centrale persoon in uw asielrelaas. Het feit dat u niet de familienaam kent van uw enige mogelijke vervolger, ondermijnt in ernstige mate uw geloofwaardigheid.

Verder moet opgemerkt worden dat uw verklaringen inzake uw vrees jegens de genaamde M.(...) allerminst logisch zijn. Zo blijkt uit uw verklaringen (CGVS, p.7) dat u op vraag van M.(...) een document met onbekende inhoud ondertekende en daarbij later door een rechtbank werd ontmaskerd als oplichter en veroordeeld tot een gevangenisstraf. Verder vreest u dat M.(...) u uiteindelijk wil laten doden (CGVS, p.8, 11). Echter blijkt eveneens uit uw verklaringen dat u voor uw vlucht vanuit Armenië naar België beroep deed op diezelfde M.(...) (CGVS, p.9), nota bene de enige persoon die u vreest in uw herkomstland. Welnu, het is geenszins logisch dat u voor de vlucht uit uw herkomstland beroep deed op de persoon die u verklaart te vrezen omwille van mogelijke vervolgingsfeiten.

Tenslotte moet worden opgemerkt dat u geen Armeens identiteitsdocument voorlegt en vooral is uw verklaring daarvoor ongeloofwaardig. U verklaart dat u voor uw terugkeer na uw eerste asielaanvraag een identiteitsdocument kreeg van de (Armeense) ambassade en dat u met hetzelfde document naar België terugkeerde (CGVS, p.4). Vervolgens werd u gevraagd waarom u het betreffende identiteitsdocument niet kunt voorleggen (CGVS, p.4), waarop u verklaart dat het waarschijnlijk werd ingehouden bij de Dienst Vreemdelingenzaken (CGVS, p.4). Welnu, vooreerst bevat uw asiel dossier geen enkel Armeens identiteitsdocument en bovendien werden de door u voorgelegde stukken bij de Dienst Vreemdelingenzaken geïnventariseerd, waarbij geen melding wordt gemaakt van het voorleggen van een Armeens identiteitsdocument of paspoort. Uw verklaring is aldus niet geloofwaardig en ondergraaft verder uw geloofwaardigheid.

Uit uw verklaringen blijkt ook dat u zich voor uw huidige asielaanvraag beroept op het ontvangen van een lage pensioenuitkering. Wat dit asielmotief op zich beschouwd - gezien het gebrek aan geloofwaardigheid van het eerder besproken hoofdasielmotief - dient opgemerkt te worden dat het als onvoldoende zwaarwichtig dient beschouwd te worden.

Eveneens beroept u zich op uw angst voor eenzaamheid in uw herkomstland, hetgeen niet als vervolgingsfeit of een reëel risico op ernstige schade kan worden bestempeld, vermits dit motief niet kan aanzien worden als een intentionele bedreiging van uw leven, vrijheid of persoonlijke integriteit.

Uit alle voorgaande vaststellingen dient te worden besloten dat u er niet in geslaagd bent het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aan te tonen.

De door u voorgelegde documenten wijzigen bovenstaande vaststellingen geenszins. De door u neergelegde vonnissen wijzen enkel op het feit dat u een veroordeling opliep; ze tonen echter geen verband aan met uw verklaarde problemen met M.(...) of anderen. U legt verder een bewijs van gevangenschap en een bewijs van uw daaropvolgende vrijlating voor; uit de documenten blijkt dat u van 7 januari 2010 tot 7 juli 2010 in gevangenschap verbleef en op 7 juli 2010 werd vrijgelaten, maar evenmin tonen deze attesten een verband aan tussen uw gevangenschap en uw problemen met M.(...) of anderen. Aldus worden alle gedane vaststellingen niet in positieve zin gewijzigd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u een vergevorderde leeftijd heeft."

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoeker vraagt in zijn verzoekschrift de schorsing en nietigverklaring van de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op grond van artikel 39/2, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt echter inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overeenkomstig artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet over volheid van rechtsmacht, en treedt aldus niet louter op als annulatierechter, tenzij voor wat betreft de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen. Het beroep zal dus overeenkomstig artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet worden behandeld.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/2 tot en met 48/5, 52, § 2, en 57/6, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en van artikel 77 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet. Verder voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene motiveringsplicht, van het zorgvuldigheids- en van het redelijkheidsbeginsel. Verzoeker voert aan dat uit de eerste overweging in de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met name dat hij in zijn eerste asielpcedure verklaringen heeft afgelegd die tegenstrijdig zijn met zijn huidig asielaanvraag, niet rechtsgeldig kan worden afgeleid dat hij zijn geloofwaardigheid definitief heeft ondergraven. Immers, zo oppert hij, heeft de vaststelling dat hij bij een vorige asielpcedure van inmiddels vijf jaar geleden bepaalde verklaringen zou afgelegd hebben, geen enkel logisch verband met zijn huidige geloofwaardigheid. Verwijzend naar een arrest van de Raad stelt hij dat deze in dergelijke gevallen reeds besliste geen rekening te houden met de delen van de motivering (van beslissingen) van het Commissariaat-generaal die betrekking hebben op eerder asielaanvragen en enkel rekening te houden met de elementen die bijgebracht werden in de voorliggende asielpcedure. Bovendien, zo vervolgt verzoeker, beroept hij zich voor zijn huidige asielaanvraag bijkomend op andere feiten dan bij zijn eerste asielaanvraag, aangezien de feiten zich daarna hebben voorgedaan. Uit elementen van vroegere asielaanvragen afleiden dat de nieuw aangebrachte elementen ongeloofwaardig zouden zijn, is, aldus verzoeker, ontoelaatbaar. Hij meent dat de bestreden beslissing dan ook voldoende feitelijke en juridische motivering mist. Verzoeker laat voorts gelden dat louter op basis van zijn verklaringen afgelegd in het kader van zijn huidige asielaanvraag, het Commissariaat-generaal dient te erkennen, zoals ze dat naar zijn mening in de bestreden beslissing ook impliciet doet door niet het tegendeel te beweren, dat hij de feiten van zijn huidig asielaanvraag aannemelijk heeft gemaakt, aangezien hij een coherent en geloofwaardig asielaanvraag heeft uiteengezet dat niet strijdig is met algemeen gekende gegevens. Verder oppert verzoeker dat de bestreden weigeringsbeslissing louter gebaseerd is op de inschatting door het Commissariaat-generaal van de bewijselementen die hij aanbracht om de gegrondheid van zijn vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet bij een terugkeer naar zijn land van herkomst aan te tonen. Hij stelt dat hij door het voorleggen van een aantal bewijsstukken die op hem persoonlijk betrekking hebben en door op coherente wijze zijn asielaanvraag ondersteund te hebben, voldaan heeft aan zijn wettelijke bewijsplicht. Hij heeft immers, zo stelt hij, in de mate van het mogelijke bewijzen aangebracht, zoals dat van een asielaanvraag vereist wordt. Bovendien, zo merkt hij voorts op, zijn de neergelegde stukken ondersteunende elementen van een asielaanvraag dat

in zijn geheel gezien moet worden en niet - naar analogie met de argumenten die het Commissariaat-generaal ter motivering van de weigeringsbeslissing aanhaalt - als naast elkaar staande en elk op zich voldoende bewijskrachtige elementen. Uit elementen van vroegere asielaanvragen afleiden dat de nieuw aangebrachte elementen ongeloofwaardig zouden zijn, is, zo herhaalt verzoeker, bijgevolg ontoelaatbaar. Verzoeker laat verder gelden dat waar het Commissariaat-generaal zich beperkt tot een standaardmotivering, het een inbreuk maakt op zijn recht op een individuele behandeling van zijn asielaanvraag, waardoor de bestreden beslissing ook het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel schendt. Vervolgens verwijst hij naar een nota over de bewijslast bij asielaanvragen van UNHCR, die hij omschrijft als de 'internationale waakhond van de Vluchtelingenconventie'. Hij stelt ook dat louter op basis van zijn verklaringen afgelegd in het kader van zijn huidige asielaanvraag, het Commissariaat-generaal dient te erkennen dat hij aan de op hem rustende bewijslast, die, zo merkt hij op, plaats laat voor kleine contradicties over niet-doorslaggevende details en geen bewijs vereist die elke vorm van twijfel uitsluit, heeft voldaan en dat hij de feiten van zijn huidige asielrelaas aannemelijk heeft gemaakt, aangezien hij een coherent en geloofwaardig asielrelaas heeft uiteengezet dat niet tegenstrijdig is met algemeen gekende gegevens. Hij herhaalt nogmaals voor de door hem aangehaalde feiten in de mate van het mogelijke bewijzen te hebben aangebracht, zoals dat van een asielzoeker vereist wordt. Op basis van de in de bestreden beslissing geformuleerde bedenkingen tot de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen besluiten is, aldus verzoeker, dan ook zowel onredelijk als onrechtmatig. Hij meent dat het Commissariaat-generaal hoogstens twijfel had kunnen weerhouden, maar zeker niet tot de bedrieglijkheid of ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen kon besluiten. Hij besluit dat rekening houdend met de correcte invulling van de bewijslast in asielzaken en onder de in casu vervulde voorwaarden van mogelijke en correcte verklaringen die niet tegenstrijdig zijn met algemeen gekende feiten, het Commissariaat-generaal hem het voordeel van de twijfel had kunnen én moeten toekennen.

3.2. De Raad merkt op dat het middel niet ontvankelijk is voor zover daarin de schending wordt aangevoerd van artikel 52, §2 van de vreemdelingenwet en van artikel 77 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet aangezien verzoeker nalaat uiteen te zetten op welke wijze deze wetsbepalingen worden geschonden. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers een voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 29 november 2006, nr. 165.291).

3.3. De formele motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding in artikel 57/6, tweede lid en artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Waar verzoeker tegelijkertijd een schending aanvoert van de formele en de materiële "algemene" motiveringsplicht, dient er op te worden gewezen dat hij niet in redelijkheid kan aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissing zijn weergegeven en anderzijds die redenen niet deugdzzaam zijn (RvS 11 juli 2001, nr. 97.739). De schending van de formele motiveringsplicht kan, in casu, niet op ontvankelijke wijze ingeroepen worden, daar uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven die de beslissing onderbouwen kent (RvS 25 september 2002, nr. 110.660). Uit de bewoordingen van het aangevoerde middel blijkt bovendien dat verzoeker louter kritiek heeft op de inhoudelijke correctheid van de motieven, zodat het middel verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht.

3.4. In de bestreden beslissing wordt in eerste instantie opgemerkt dat in het kader van verzoekers huidige, tweede asielaanvraag vaststellingen werden gedaan die in het geheel niet toelaten een actuele en geloofwaardige vervolgingsvrees vast te stellen met betrekking tot de asielmotieven uit zijn eerste asielaanvraag en evenmin toelaten te besluiten dat hij omwille van die motieven een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. In dit verband wordt gewezen op de vaststelling dat verzoeker thans, in het kader van zijn huidige asielaanvraag niet weet of de door hem aangehaalde problemen in het kader van zijn eerste asielaanvraag nog actueel zijn en hij daarenboven erkent dit niet gecontroleerd te hebben. Verzoeker gaf bovendien, zo wordt in de beslissing gesteld, op de Dienst Vreemdelingenzaken een andere reden op voor zijn terugkeer naar Armenië dan op het Commissariaat-generaal en er werden ook op andere punten tegenstrijdigheden vastgesteld met betrekking tot zijn asielmotieven. Hoewel verzoeker dit ontkent, staat het tenslotte

volgens de commissaris-generaal vast dat verzoeker bij zijn eerste asielaanvraag gebruik maakte van andere identiteitsgegevens.

Wat de motieven van verzoekers huidige, tweede asielaanvraag betreft, wordt opgemerkt dat verzoekers verklaringen in verband met de centrale persoon in zijn asielrelaas dermate vaag en weinig concreet zijn dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Voorts wordt erop gewezen dat het gegeven dat verzoeker de familienaam niet kent van de genaamde M., die hij als zijn enige vervolger aanduidt en die dus een centrale rol speelt in zijn asielrelaas, in ernstige mate zijn geloofwaardigheid ondermijnt. Daarnaast wordt gesteld dat verzoekers verklaringen inzake zijn vrees jegens de genaamde M. allerm minst logisch zijn. In dit verband wordt onder meer gewezen op zijn verklaring voor zijn vlucht vanuit Armenië naar België beroep te hebben gedaan op die zekere M. oftewel de enige persoon die hij vreest in zijn herkomstland. Voorts wordt opgemerkt dat verzoeker geen Armeens identiteitsdocument voorlegt en dat zijn verklaring daarvoor ongeloofwaardig is, dat zijn huidig asielmotief een lage pensioenuitkering te ontvangen als onvoldoende zwaarwichtig dient te worden beschouwd en dat zijn angst voor eenzaamheid in zijn herkomstland niet als vervolgingsfeit of reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden bestempeld. Tot slot wordt vastgesteld dat de door verzoeker neergelegde documenten, met name de vonnissen, een bewijs van gevangenschap en een bewijs van de daaropvolgende vrijlating, enkel erop wijzen dat hij een veroordeling opliep, dat hij van 7 januari 2010 tot 7 juli 2010 in gevangenschap verbleef en dat hij vervolgens werd vrijgelaten, doch geen enkel verband aantonen met zijn verklaarde problemen met M. of anderen. Bijgevolg wordt geoordeeld dat verzoeker er niet in slaagt het bestaan in zijnen hoofde van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aan te tonen.

3.5. De Raad merkt op dat verzoeker zijn middel geenszins concreet op voormelde motieven van de bestreden beslissing betreft. Verzoeker beperkt zich tot enkele zeer algemene, niet in het minst geconcretiseerde beweringen als zou hij een coherent en geloofwaardig asielrelaas hebben uiteengezet dat niet tegenstrijdig is met algemeen gekende gegevens en als zou hij aan zijn wettelijke bewijsplicht voldaan hebben door in de mate van het mogelijke bewijzen te hebben aangebracht die de door hem aangehaalde feiten ondersteunen. Verzoeker gaat zodoende echter geheel voorbij aan de concrete vaststellingen van het Commissariaat-generaal dat zijn verklaringen in verband met M., die hij als zijn enige vervolger aanduidt en die dus een centrale rol in zijn asielrelaas speelt, zeer vaag en weinig concreet zijn en dat zijn verklaringen inzake zijn vrees jegens die persoon allerm minst logisch zijn, dat hij zijn identiteitskaart niet voorlegt en zijn verklaring hiervoor ongeloofwaardig is en dat de door hem neergelegde documenten geen enkel verband aantonen met zijn verklaarde problemen met M. of anderen. Verzoeker onderneemt geen enkele ernstige poging tot het weerleggen van deze vaststellingen die, zoals de commissaris-generaal terecht heeft gesteld, zijn geloofwaardigheid volledig ondermijnen.

3.6. De Raad merkt op dat de commissaris-generaal alle objectieve gegevens kan nagaan om zich een juist beeld te vormen van de situatie waarin de vreemdeling zich bevindt op het tijdstip van zijn vluchtelingenverklaring. Bij de beoordeling van de zaak houdt hij rekening met alle feitelijke elementen, ook met deze welke resulteren uit verklaringen afgelegd bij een eerdere asielaanvraag. Geen enkele wetsbepaling verbiedt immers dat, in het kader van een tweede asielaanvraag, uitspraak wordt gedaan op basis van gegevens die in het kader van de eerste asielaanvraag bekend waren. Het is evenmin verboden dat de commissaris-generaal de verklaringen afgelegd in het kader van beide procedures vergelijkt, en er desgevallend tegenstrijdigheden in onderkent, waaruit het bedrieglijk karakter van de vluchtelingenverklaring kan worden afgeleid (*cf.* RvS 24 maart 2004, nr. 129.650). De gehanteerde methodiek is bijgevolg geenszins ontoelaatbaar, zoals verzoeker aanvoert en uit de conclusies van de commissaris-generaal blijkt geen motiveringsgebrek. *In casu* bleek verzoeker immers niet te weten of de door hem in het kader van zijn eerste asielaanvraag aangehaalde problemen nog actueel zijn en dit *“verhindert reeds dat enige ernstige vervolgingsvrees zou worden vermoed betreffende de asielmotieven van uw eerste aanvraag”*. Vervolgens bleken verzoekers verklaringen over de beroepsactiviteiten van zijn zoon in het kader van zijn eerste asielaanvraag en in het kader van zijn huidige asielaanvraag tegenstrijdig en maakte hij in het kader van zijn eerste asielaanvraag gebruik van andere identiteitsgegevens (Bestreden beslissing, p. 2). In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, wordt geenszins uit elementen van vroegere asielaanvragen afgeleid dat de nieuw aangebrachte elementen ongeloofwaardig zouden zijn, maar schaden verzoekers verklaringen zijn algehele geloofwaardigheid. Met betrekking tot de asielmotieven van zijn huidige asielaanvraag worden immers in de bestreden beslissing afzonderlijke motieven opgenomen, los van de evaluatie van de gegevens die verzoeker in het kader van zijn eerste asielaanvraag had aangebracht (bestreden beslissing, p. 2-3).

3.7. Zoals eerder gesteld bevat verzoekers beroep geen ernstige poging om de concrete argumenten van de bestreden beslissing te weerleggen en brengt evenmin elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat hij wel in aanmerking zou komen voor de erkenning als vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. De beslissing blijft in zijn geheel staande en de Raad maakt de motieven ervan tot de zijne.

3.8. Er werd geen schending aangetoond van de artikelen 48/2 tot 48/5 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft genomen. Er werd geen schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheids- of redelijkheidsbeginsel aangetoond.

Het aangevoerde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf mei tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN